

NÄKÖKULMA

NRO 8 (Nro2 Jakso 2) 2019 MARRASKUU

www.nakokulma.info

Niinpä niin, oi ihminen, mutta mikä sinä olet
riitelemään Jumalaa vastaan? Room.9:20

Pääkirjoitus

55 vuotta sitten Suomessa kohistiin jumalanpilkkakysymyksen takia. Kohinan synnytti Hannu Salaman kirjassa "Juhannustanssit" ollut kohta, jossa Jeesusta ivattiin. Se loukkasi jopa evankelisluterilaisen kirkon silloista johtoa aina arkkipiispa Martti Simojokea myöten. Asia oli erilainen mutta sillä on yhteys Päivi Räsäseen nyt kohdistuvassa tutkinnassa. Kyse on siitä, saako Suomessa enää kirjoittaa tai puhua julkisesti mitä Raamattu asioista sanoo. Räsänen on julkisesti kirjoittanut ja ihmetellyt lähinnä oman kirkkokuntansa ja eduskunnan lainsäätäjien suhtautumista homoseksuaalien vaatimuksiin. Räsänen ei ole keksinyt sanomiaan omasta mielikuvituksestaan, vaan mielipiteiden takana on Raamattu, jota hän on julkituonut.

Räsänen ei ole uhannut homoseksuaaleja kansalaioikeuksien rajoituksilla tai muulla vainolla. Onko Raamattu siis nyt siinä asemassa, että se pitäisi kieltää, koska sen sanoma loukkaa homoseksuaaleja? Pitäisikö Raamattuun uskovien kristittyjen nyt esittää olevansa vainoa kärsivä kansanryhmä, koska homoseksuaalien ja heihin liittyneiden kanta Raamattua kohtaan "vainoa" heidän uskoaan?

Räsäsen tapauksessa valtakunnansyyttäjän ratkaisu penkoa vuodelta 2004 olevaa asiaa on kummallinen. Poliittisen historian professori Markku Jokipii totesi 4.11 Uusi Suomi nettijulkaisulle: "En kyllä ihmettele, jos monien oikeustaju on koetteilla tätä näytelmää seuratessa. Minulla on vaikeuksia hahmottaa, mikä on se painava yhteiskunnallinen peruste, joka sai valtakunnan syyttäjän tarttumaan tähän asiaan, josta poliisi jo aiemmin oli päättänyt olla aloittamatta esitutkintaa."

Asia liittyy kristityn oikeuksiin käyttää sanan- ja uskonnonvapauttaan. Aikooko valtakunnansyyttäjä ja oikeuslaitos kaventaa näitä oikeuksia entisen N-liiton tai DDR:n tasolle? Pitääkö asian takana

oleva Raamatun sana editoida ja poistaa sieltä kaikki se mikä "loukkaa" mitäkin kansanryhmää? Juhannustanssit -kirja on edelleen saatavilla. Ryhtyykö syyttäjä tutkimaan tätä samoin perustein, koska se loukkaa "Raamattuun uskovat kristityt" nimellä tunnettua kansanryhmää? Pitääkö koko Raamatusta tehdä kielletty kirja? Kun monet suomalaiset poliitikot ja virkamiehet haluavat näyttää esimerkkiä Euroopalle ja muulle maailmalle, kuinka Suomi on muiden seurattava esimerkkinä ihmisoikeuksissa ja maailman pelastamisessa, niin tässäpä mainio uusi aihe.

Tähän asiaan liittyy monia muitakin näkökantoja. Lopulta tällaisesta hengellisten ja maallisten asioiden sekoittamisesta syntyy hyvin pahanmaakuinen keitos, jota edes valtakunnansyyttäjä ei halua. Hänen julkitulonsa kärjistää eri osapuolten tunteita vain lisää. Toisenlainen ulostulo, esim. maltillinen ilmoitus hengellisen ja maallisen eroista, toimisi aivan toisin. Mukaan voidaan vetää myös kysymys yksilön perusoikeuksista, johon kuuluu kiinteästi uskonnon harjoitus. Räsäsen kirjoitukset ja twiitit eivät ole sen kummempia mitä kaikki muukin sallittu kritiikki yhteiskunnassa. Jos Raamattuun uskovat kristityt eivät lähettele tutkintapyyntöjä koskien jatkuvasti heitä kiusaavaa raamattukritiikkiä ja Raamatun halventamista, kyllä myös homoseksuaalien ja yleensä Raamattua vastustavien pitäisi kestää heidän uskomuksiinsa (ei niinkään heihin henkilöinä) suunnattu kritiikki!

Juhani Aitomaa

SISÄLLYSLUETTELO

- 2 Pääkirjoitus
- 4 Jumala on Pyhä - osa 7 - Paavo Suihkonen
- 6 Suuri mutta arvoitettu syntinen - past. Niilo Wiklund 1700 -luku
- 7 Mitä tiedämme Dietrich Bonhoefferista? - Osa 2 - Juhani Aitomaa
- 9 Paula White "vavisuttaa" kansoja - Toimitus
- 10 Risti ja meidän toimintamme - Matti Pyykkönen
- 11 Mitä on "voima korkeudesta"? - Paul Madsen
- 12 MacArthur ja Beth Moore - Toimitus
- 14 Hävettävä ja halveksittava Paavali - Per-Olof Malk
- 15 Antinomismin piirteitä - Paavo Lievonon
- 16 Mitä meidän pitää tekemän? - M Rosendal 1891
- 17 Uusi versio Pyhän Hengen pilkasta - Toimitus
- 18 Kaikki ovat syntiä tehneet ...

NÄKÖKULMA Nro 2/Jakso 2/ 2019
ISSN 2342-7949

Julkaisija: Kustannus Näkökulma julkaisut
s.posti nakokulma@nakokulma.info

Tilaukset: tilaus@nakokulma.info

Päätoimittaja: Juhani Aitomaa
Toimitusneuvosto: rov. Per-Olof Malk, evank.
Pauli Koskinen, ins. Jouko Nieminen, fil.tri Paavo
Suihkonen

Tilaushinnat:
Painettu lehti 26,50 eur. Hinta sisältää yhden
tilausjakson jonka aikana ilmestyy 6 numeroa.
Tilaaaja saa kaikki jakson aikana jo ilmestyneet
numerot vaikka tilaus tehtäisiin kesken jakson.

Lehti maksetaan OP:n tilille:
Kustannus Näkökulmajulkaisut:
FI53 5228 0320 0999 35

Julkaisu on itsenäinen osa Suomen
Evangeliumikoulun
(Evangeliumin opintoyhdistys ry, PL 17, 05831
Hyvinkää, sposti evank@evank.org)
yhteistyöverkostoa.

Lehti on tilattavissa myös digitaalisena (PDF)
versiona joka lähetetään tilaajan ilmoittamaan
sähköpostiin. PDF -version tilaushinta jaksolle (6
nroa) on 21,00 eur.

Tilausohjeet ja kauppa ks. www.nakokulma.info

Painetun lehden yksittäisiä numeroita voi tilata
erikseen hintaan 3,50 eur +postim (toimitus jos
varastossa on). Suuremmat erät tarjouksen mukaan.

Jumala on Pyhä

Paavo Suihkonen

Osa 7

Toisen Mooseksen kirjan 30. luvussa puhutaan suitsutus-alttarista. Tällä alttarilla Aaronin täytyi joka aamu polttaa hyvätuoksuisia suitsukkeita. Väärästä suitsukkeesta Herra varoittaa: "Älkää tuoko tälle alttarille mitään väärää suitsuketta" (2.Moos.30:9). C. H. Mac Intosh sanoo 3. Mooseksen kirjan selitysteoksessaan (s. 124, 125), että "Jumala hylkää aina ehdottomasti kaiken sellaisen kunnioituksen ja jumalanpalveluksen, joka ei todella kunnioita Isää, jonka sisältönä ei ole Kristus ja jonka voimana ei ole Pyhä Henki. Jumalan pyhyys hylkää yhtä ehdottomasti ja nopeasti kaiken 'vieraan tulen', kuin Hän armossaan on halukas nopeasti kuulemaan vilpittömän sydämen heikoimmankin huokauksen."

Toisen Mooseksen kirjan selitysteoksessaan Mac Intosh sanoo: "Turha on koettaa kaikennäköisellä ulkonaisilla jumalallisuuden muotomenoilla synnyttää hurskautta ja hartautta. Sekä tulen että pyhän savun on oltava puhdasta (vertaa 3.Moos.10:1 ja 16:12). Kaikki yritykset ja puuhut, joilla koetamme palvella Jumalaa luonnollisen ihmisemme saastaisin voimin, ovat vain 'vierasta tulta'. Jumala on ainoa kunnioituksemme kohde. Kristus on kaiken jumalanpalveluksen todellinen perustus ja sisältö, ja sen voimana on Pyhä Henki." (Mac Intosh, Toinen Mooseksen kirja s. 261.) Vähän myöhemmin (s. 262, 263) Mac Intosh sanoo: "Olipa meillä minkä verran tietoja ja ymmärrystä tahansa tahi kuinka rikkaita kokemuksia ja syvää hartautta hyvänsä, aina on meidän kuitenkin palattava tuolle ainoalle perustukselle, aina turvattava yksinkertaiseen jumalalliseen, eläväksi tekevään totuuteen, Jeesuksen *vereen*." Jumalan eteen tuodaan vierasta tulta ja väärää suitsuketta, jos hengellisten kokousten ilmapiiri on kovin riehakas ja kantaa kauttaaltaan sielullisuuden leimaa. Samoin on syytä miettiä, miten Jumala suhtautuu siihen, jos hengellisissä kokouksissa kuvitellaan, että Jumalan

länäolo voidaan saada aikaan jollakin menetelmällä, joka perustuu vain tunne-elämän kiihotukseen. Mitä Jumala mahtaa ajatella siitä, jos seurakunta nostaa kenet tahansa ihmisen palvonnan kohteeksi? Entä onko kysymys puhtaasta tulesta silloin, kun julistajan käden heilautuksesta ihmiset kaatuvat, sätkivät lattialla ja nauravat hillittömästi!

Meillä on vaarana liallinen oikeaoppisuus ja tiukkuus mutta myös liallinen hyväuskoisuus ja kritiikkittömyys. Usein varoitetaan, että ei saa arvioida mitään vaan on vaiettava "rakkauden" takia, mutta Raamattu kehottaa arvioimaan ja koettelemaan henget (esim. 1.Joh.4:1-3; Matt.24:3-5; 1.Tess.5:19-22; Juud.1:17-23). Toisaalta on sanottava, että ylihengellisyyden lisäksi kristillisyydessämme taitaa olla paljon myös alihengellisyyttä. Ollaan tyytyväisiä, vaikka eletään väärässä rauhassa ja sitovan uskonnollisuuden kahleissa. Oskari Vihantola, omaperäinen ajattelija ja matkasaarnaaja, kirjoitti viime vuosisadan alkupuolella: "Herätystä eivät tarvitse vain yksityiset ihmiset, vaan myös uskonnolliset liikkeet. Kuljetaan vanhoja latuja ja harjoitetaan kristillistä toimintaa, mutta ilman henkeä ja voimaa. Itserakkaus ja omahyväisyys rasittavat ja väsyttävät. Ei ole suolaa, kansan elämä mataloituu, siveellinen hätä on suuri. Ihmiset rääkkäävät omaatuntoansa ja raskauttavat elämäänsä synneillä. Heidän hartioillaan on raskaat kuormat, heidän sydämensä on sairas. He tarvitsevat Kristusta, tarvitsevat tietämättään häntä, teoissaan

väkevää ja sanoissaan elävää Kristusta, joka ei tuomitse eikä vaadi vaan säälii ja armahtaa.” (Herätys, Jumalan ihme s. 15,16.)

Ristin Voitto -lehdessä oli 8.1.2003 kolumni, jonka otsikkona oli ”Pyhä”. Kolumnissa Tuuli Halonen tarkastelee Jumalan pyhyttä ja sitä, kuinka pyhyiden tunto on nykyaikana paljolti kateissa. Hän tarkastelee asioita lähinnä helluntailaisesta näkökulmasta, mutta hänen mainitsemansa asiat eivät liity vain helluntailaisiin. Linaan loppuosan tästä hyvästä kolumnista: ”Minusta tuntuu, että pyhyiden tunto on kristityiltä, ainakin helluntailaisilta, välillä kateissa. Jumalaan suhtaudutaan omituisen tuttavallisesti. Pyhyys on kuitenkin jotain sellaista, joka herättää sekä ihastusta että kauhua. Pyhyys vaatii kunnioitusta. Itse kaipaan välillä ylistyksen ja palvonnan oheen tiettyä arkuutta, Pyhän kavahtamista. Se voisi ilmetä esimerkiksi hiljaisuutena tai pään painamisena. Olin kerran nuorten aikuisten illassa, jota ennen me illan vastuunkantajat olimme keskustelleet siitä, saako ja kannattaako ihmisiä kehottaa nousemaan ylös ylistystilanteessa. Sinä iltana ylistyksen johtaja päätyi sanomaan jotain seuraavan suuntaista: ’Jos Jeesus nyt tulisi tänne ihan fyysisesti, niin tuskin te istuisitte.’ Vieruskaverini kuiskasi minulle: ’Ei me myöskään seistäisi, vaan painuttaisiin polvillemme.’ Kun seuraava laulu alkoi, vieruskaverini otti ja polvistui. Kunnioitin hänen ratkaisuaan, vaikka siihen ehkä sisältyikin hiukan provokaation makua. Mielestäni ei ole oleellista, mitä fyysisiä merkkejä jumalanpalveluksen missäkin vaiheessa käytetään, mutta edellinen esimerkki kuvaa sitä, mitä yritän sanoa. Ainoa tarkoituksenmukainen asento Jumalan edessä on polvistuminen. Hätkähdyttävä tosiasia on kuitenkin, että meidän ei ole pakko lähestyä Jumalaa ryömien. Pyhä, korkea ja ylhäinen Jumala ei vain luonut meitä omaksi ilokseen, Hän myös rakastaa meitä yhä, vaikka olemme rikkoneet Häntä vastaan. Rakkautensa Hän osoitti antamalla armossaan Poikansa kuolemaan meidän syntiemme tähden. Ällistytävää, eikö totta!”

Olemme pyhän Jumalan edessä koko ajan, emme vain hengellisissä tilaisuuksissa. Jumala näkee meidät silloinkin kun olemme yksin. Emme voi tehdä mitään Jumalalta salassa, emme pahaa mutta emme myöskään hyvää (Ef.5:8-13; Matt.6:1-4). Jumala näkee myös sen, kun yksinäisyydessä rukoilemme ja etsimme häntä ja hänen armaan (Matt.6:5,6, 16-18; Ps.33:13-19). Pietari kehottaa 1. kirjeessään (1:15): ”Niin kuin hän, joka teidät on kutsunut, on pyhä, niin tulkaa tekin pyhiksi kaikessa mitä teette.” Pyhityskohotuksen jälkeen hän muistuttaa: ”Tiedättehän, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimästäne tyhjänpäiväisestä elämästä millään

katoavalla tavaralla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verellä” (1:18,19). Raamattu puhuu pyhityksestä kahdella tavalla: kertakaikkisena, jo tapahtuneena tosiasiana (Hepr.10:10; 1.Kor.6:11) ja toisaalta prosessina, jonka tulee jatkua. Pietarin kehoitus viittaa jatkuvaan pyhitykseen (samoin 2.Kor.7:1; 1.Tess.4:3). Kertakaikkisen pyhityksen perustana on Kristuksen täydellinen sovitustyö, jatkuva pyhitys on kasvamista ”meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa” (2.Piet.3 :18).

Kun armo kasvattaa kristittyä, sillä on monenlaisia vaikutuksia. Se saa ”hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot ja elämään hillitysti, oikeamielisesti ja Jumalaa kunnioittaen tässä maailmassa” (Tit.2:11). Jumalan pyhyys ja hänen lakinsa saa myös näkemään oman turmeltuneisuuden ja täydellisen kykenemättömyyden hyvään, niin että kristitty joutuu tunnustamaan Paavalin tavoin: ”Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen.” (Room.7:18.19.) Näissä tunnoissa kristitty jää helposti katselemaan vain syntisyytään ja puutteitaan eikä huomaa, että hän tällöin pyrkii löytämään itsestään jotakin sellaista, jonka perusteella Jumalan tulisi armahtaa hänet ja antaa hänelle voimaa elää Jumalan tahdon mukaista elämää.

Ilmeistä on, että nykyisen pinnallisuuden aikana meillä on pinnallinen käsitys paitsi Jumalan pyhydestä myös Jumalan armosta. On rohkaisevaa lukea menneiden aikojen kilvoittelijoiden ajatuksia, jotka ohjaavat katsomaan kaikissa vaiheissa Kristukseen. Jonas Lagus sanoo eräässä sielunhoidollisessa kirjeessään (teoksessa Evankeliumin ääni): ”Armoa isoavaa sielua ahdistavista monista vaikeuksista pahin on omavanhuskaus. Se vaikeus ei tahdo koskaan väistyä, se on teloituskirveen tavoin aina uhkaamassa, sillä ihminen vaatii itseään alati paremmaksi. Niin pian kuin sielu Jumalan Hengen valossa näkee olevansa poissa Herrasta, näkee hitautensa, laiskuutensa ja muut syntinsä, tulee heti hänen mieleensä, että hänen pitäisi olla parempi ja toisenlainen. Ja hänen on hirveän vaikea oppia, ettei hänen laitansa syntiinlankeemuksen jälkeen mitenkään voi olla toisin. Lähimpänä seurauksena tästä on lohduton, salainen valitus ja pyrkimys korjata ja parantaa tätä puutetta. Tämä on Aadamin lapsille niin yleistä, ettei kukaan ole siitä vapaa. Mutta opi tässä kohden heti kääntymään Kristuksen puoleen ja elämään hänessä. Tunnusta aina uudelleen heikkoutesi ja pyydä häneltä halua, elämää ja tahtoa,

joita itselläsi ei koskaan ole. Hän on elävä ja elämää antava Herra, jonka puoleen aina saat ja sinun täytyykin vapaasti kääntyä. Lakkaamatta hän katsoo sinuun, rakastaa sinua, tuntee heikkoutesi ja parantaa joka hetki uudelleen kaikki puutteesi. Sillä hänen haavoissaan me olemme parannetut, ja hänen verensä puhdistaa todellakin meidät kaikista synneistämme elävän Jumalan edessä. Sinun rakkautesi Herraan näyttää kyllä surkealta, mutta hänen rakkautensa sinua kohtaan loistaa aurinkoa kirkkaammin Getsemanessa, ristillä ja nyt Isän oikealla puolella, jossa hän puhuu puolestasi.”

Urho Muroma, joka julistuksessaan korosti Jumalan ehdotonta pyhyyttä, kirjoittaa pyhityksestä: ”Kun ensin olen kaikin voimin yrittänyt tulla Kristuksen kaltaiseksi omassa voimassani ja lopulta sorrun mitä syvimmän epätoivon kautta sellaiseen vararikkoon kaikesta omastani, ettei minulle jää enää mitään muuta kuin Kristus yksinään, silloin alan aavistella pyhityksen salaisuutta” (Elämä Hengessä s. 172). Sama sävy on myös Fredrik Gabriel Hedbergillä: ”Meidän on luovuttava tarkkaamasta kaikkea omaa ansiotamme, suljettava silmämme katselemasta kelvottomuuttamme ja syntiämme ja kiinnitettävä katseemme pelkään Jumalan sanaan joka ilmoittaa armon ylenpalttisen rikkauden Kristuksessa. - - Sen tähden kun synnit vaivaavat sinua, kuolema, Jumalan viha ja kadotus pelottavat, nosta silmäsi ja ylennä sydämesi kohti tätä kirkkaana hohtavaa armon aurinkoa, joka koittaa maailman kaikille syntisille Kristuksessa. Kun toisin sanoen et näe itsessäsi muuta kuin synnin etkä tunne muuta kuin kelvottomuutesi, tartu juuri silloin turvallisesti sydämesi koko uskalluksella Jumalan armon sanaan. Opettele tätä, jos kohta mikään maailmassa ei ole luonnollemme vaikeampaa! – Harjoittaudu siitä huolimatta ahkerasti tässä taidossa, että edes vähänkin oppisit ottamaan lahjaksi armoa armosta ja näin tuntemaan Kristuksen salaisuuden, jonka tunteminen on kaikkea ymmärrystä ylempi.” (Uskonoppi autuuteen, kuudestoista uusittuja tarkistettu painos s. 60.)

Näillä melko erilaisilla miehillä on syvälinen näkemys Jumalan pyhydestä, ihmisen turmeltuneisuudesta ja ennen kaikkea Jumalan armosta. Heidän pyhitysnäkemysensä on sama kuin Paavalilla (ks. esim. Gal.2:19-21). Koko Raamattu kertoo siitä, että Jumala on pyhä: hän on kaikkivaltias, kaikkien luotujen yläpuolella oleva majesteetti, synnitön ja syntiä vihaava mutta myös laupias ja armollinen. Jumalan pyhydessä on siis kaksi puolta: tuomitseva pyhyys ja armahtava pyhyys (vaativa pyhyys ja lahjoittava pyhyys). Vain Jumala on itsessään pyhä, ja pyhyys sisältyy koko

hänen olemukseensa ja hänen kaikkiin tekoihinsa. Jumalan pyhyys on niin täydellinen ja Jumalan laki niin ehdoton, ettei kenelläkään ole mitään mahdollisuutta pelastua oman kuuliaisuutensa tai ansioidensa perusteella. ”En pysty uimaan yli ehdottomien vaatimusten koko meren” (Karl Heim).

Jumalan pyhyys paljastaa meidän epäpyhyitemme. Kristus kärsi syntiemme rangaistuksen ja täytti Jumalan pyhyiden vaatimukset. Evankeliumiin ei sisälly mitään vaatimusta, se ei uhkaa, pakota eikä kiristä. Se julistaa ja antaa avuttomalle ja kurjalle syntiselle lahjaksi armon ja anteeksiantamuksen. Jos Jumalan pyhyys jää kristillisestä julistuksesta syrjään, kristillisyydestä tulee yleisuskonnollisuutta ja armosta tulee ns. ”halpaa armoa”, joka merkitsee synnin eikä syntisen vanhurskauttamista. Armo on kallista, koska sen maksuksi on kelvannut vain Jumalan Pojan veri. Kallis armo ei pidä syntyä vähäpätöisenä asiana, ei kristitynkään elämässä. Kristityssä on paitsi Pyhä Henki myös turmeltunut luonto, ja siksi hän tarvitsee evankeliumia jatkuvasti. Kristillisen seurakunnan ja yksityisen kristityn aarre on pyhä pelko, joka tarkoittaa Jumalan ja hänen sanansa kunnioittamista, synnin vihaamista ja karttamista mutta myös luottavaista turvautumista Jumalan armoon. Kristityn pyhittyminen ei Raamatun mukaan ole omavoimaista ponnistelua ja itsensä parantelua. Keskeistä on, ”että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus” (Ef. 4:15, UT 1938).

Suuri mutta armoitettu syntinen

Olen syntinen ja läpiturmeltu. Jeesuksen veren voima minua ylläpitää ja varjelee. Olen köyhä ja tarvitseva vainen eikä minulla itselläni ole mitään, mutta hänessä minulta ei mitään puutu. Olen viheliäinen ja raadollinen, hänen laupias armonsa auttaa minua. Olen nöyrä, huono, kelvoton, vaivainen raukka ja toivon, että joka päivä tulisin *omissa silmissäni ja hänen edessänsä* aina nöyremmäksi ja huonommaksi, koska hän on ristiinnaulittu rakkauteni, veriyhkäni ja autuuteni. – Siitä lähtien Jumala kävi minulle aina tarpeellisemmaksi, suuremmaksi ja kalliimmaksi. Olen tosin heikko, mutta hänen voimansa ylläpitää ja vahvistaa minua. Olen horjuvainen, mutta hänen kätensä minua tukee ja taluttaa, nostaa ja kantaa, kun pahimmat ja vaarallisimmat paikat tieleni tulevat. Ja kun aivan voimattomaksi tulen, kuljettaa hän minua täällä surunlaaksossa.

(Pastori Niilo Wiklund, 1732-1785).

Mitä tiedämme Dietrich Bonhoefferista?

Juhani Aitomaa

Osa 2

Bonhoeffer tutkija Stephen Haynes kirjoitti kirjan "Bonhoeffer Phenomenon - portraits of a protestant saint" (Bonhoeffer ilmiö - henkilökuvia protestantti pyhimyksestä, Fortress Press, 2004), jossa hän käsittelee monia ristiriitaisia näkemyksiä Bonhoefferista. Haynes kertoo olleensa nuorena näkemyksiltään evankelinen ja piti tuolloin Bonhoefferia samanlaisena. Myöhemmin Haynesin uskonkäsitys liberalisoitui, jolloin hän näki myös Bonhoefferin liberaalina. Hän kirjoittaa olleensa Bonhoeffer "fani" huolimatta muuttuneista teologisista näkemyksistään.

Vuonna 2018 Haynes julkaisi toisen Bonhoeffer kirjansa "The Battle for Bonhoeffer" (Taistelu Bonhoefferista). Kirjan esittelyssä viitataan, että Bonhoefferistä on tullut modernin Amerikan poliitikkojen muovailuvahaa, jota jokainen muokkaa itselleen sopivaksi. "Maalliset, liberaalit ja evankeliset tulkitsevat ja muokkaavat marttyyriin perintöä omiin tarkoituksiinsa sopivaksi." Haynes vertaa Trumpin aikaa ja tämän vaatimusta "make America great again" Hitlerin pyrkimykseen tehdä Saksasta maailman johtava valtio. Hän vertaa Hitlerin ajan ja Trumpin ajan henkilöitä, jotka ennen ja nyt julistavat johtajansa Jumalan erityisesti valitsemaksi. Haynesin mukaan Bonhoefferin Hitler-vastaisuuden tulisi toimia esimerkkinä Amerikan kristityille vastustaa Trumpia.

Yksi valtavirrasta poikkeava kriittinen näkemys Bonhoefferista on Richard Weikartin (historian prof., California State University) vuonna 2012 julkaisema artikkeli "The Troubling Truth About Bonhoeffer's Theology" (Kiusallinen totuus Bonhoefferin teologiasta, CRI, Christian Research Journal, vol.35,

Dietrich Bonhoeffer
(1906-1945)

Pastor, Theologian, Spy, Martyr
...Evangelical?

nro 6). Bonhoeffer painotti Raamatun merkitystä, kuten evankeliset uskovat yleensä. Weikartin mukaan hän ei kuitenkaan uskonut Raamatun erehtymättömyyteen, vaan seurasi saksalaisen tunnetun reformoidun teologin Karl Barthin näkemystä, jota kuvataan lyhyesti: Raamattu on inhimillinen kirja. Siinä voi olla virheitä. Sen ei tarvitse olla historiallisesti totta. Se kuitenkin todistaa Jumalan todellisesta sanasta, joka ei ole painettu kirja.

Voimme tähän vastata, että Raamattu on toki ihmisten kirjoittama ja kokoama. Mutta kyllä meidän pitää voida luottaa siihen, että Jumala myös valvoo ihmistä varten kirjoitetun ilmoituksensa, kuten historia ja arkeologia todistavat (on huomioitava, että maailmassa on monia raamatunkäännöksiä, jotka ovat väännöksiä, eivät enää asiallisia ja tarkkoja käännöksiä).

Weikart kertoo ihastuneensa monien muiden evankelisten tavoin jo nuorena Bonhoefferiin teologina, joka uhrasi elämänsä natsien pahuuden vastustamiseksi. Bonhoefferin kirja "The Cost of Discipleship" (1937, suom. Kutsu seuraamiseen) on monelle kristillinen klassikko. Kirjan ajatukset opetuslapseudesta, itsensä kieltämisestä ja sorrettujen auttamisesta ovat puhutelleet monia. Myöhemmin Weikart kertoo kohdanneensa aivan erilaisen Bonhoefferin kirjassa "Letters and Papers from Prison" (suom. Kirjeitä vankilasta, ensipainos 1951, teos koottiin

Bonhoefferin vankeusajan kirjoituksista). Bonhoefferin lausumia kuten, että meidän tulee elää ”kuten Jumalaa ei olisikaan” oli vaikea ymmärtää. Ajan kuluessa Weikartia alkoi myös ihmetyttää, kuinka täysin eri tavoin ajattelevat liberaalit ja perinteiset kristityt saattoivat silti ihailla Bonhoefferia.

Tämä johti tutkimaan tarkemmin Bonhoefferin käsityksiä Raamatusta, pelastuksesta ja muista kristinuskon keskeisistä totuuksista. Weikartin mukaan hänelle paljastui, että Bonhoeffer ei suinkaan ollut se raamatullisen kristillisyyden puolustaja, joksi hän oli hänet kuvitellut. Hän ihmettelee, miksi monet evankeliset ovat omaksuneet Bonhoefferin niin kriittikömmästi? Vastauksena tähän hän esittää, että useimmat evankeliset ovat lukeneet vain kirjat *The Cost of Discipleship* ja *Life Together* (suom. Yhteinen elämä), joista Bonhoefferin teologiset ongelmat eivät käy ilmi. Lisäksi Bonhoefferin filosofinen ajattelu ei aina ole helppoa seurattavaa ja siksi siihen ei ole perehdytty. Monelle evankeliselle tärkeä seikka on, että Bonhoeffer vaikuttaa hylänneen liberaaliteologian. Weikartin mukaan se ei tarkoita, että Bonhoeffer olisi ”evankelinen” sanan perinteisessä tarkoituksessa vaan hän omaksui ns. ”Uusortodoksisen” näemyksen jossa mm. Raamatun erehtymättömyys ja eräät muutkin kristinuskolle keskeiset opit torjutaan.

Bonhoeffer kirjoittaa uskovansa ”että Raamattu yksin on vastaus kaikkiin kysymyksiimme” (*Life Together*). Mutta toisaalta hän taas viittaa Raamatun kuuluvan erityisesti sitä selittävälle papistolle, ei tavalliselle seurakuntalaiselle (Ethics). Esim. Lutherin ajatus ”yleisestä pappeudesta” ei sovi tähän ajatteluun. Kuten on mainittu, teologi Karl Barthin ajattelu vaikutti suuresti Bonhoefferiin. Ajattelun ristiriitaisuus on siinä, että sanotaan Raamatun kyllä olevan Jumalan sana, mutta sen ei silti tarvitse olla historiallisesti totta. Raamatussa voi siis olla ihmisen sepittämää tarua ja tarinaa, mutta silti se olisi ”Jumalan sana”. Barthin mukaan Raamattu on ”uskonnollinen totuus” mutta ei histo-

riallinen ja käytännön kokemusperäinen totuus. Barthille (ja Bonhoefferille) ei siksi ollut tärkeää Raamatun erehtymättömyyden puolustaminen (apologetia).

Tämän näkökannan omaavat voivat kyllä sanoa: Raamattu on totta. Siksi kuulijan ja lukijan on helppo uskoa heidät perinteisiksi raamattuuskoviksi, joita he eivät ole. Heille Raamattu on totuus vain uskonnon kannalta. Uskonnon ei tarvitse perustua historialliseen realismiin. Jo vuoden 1925 esseessään Bonhoeffer viittasi, että jos todistettaisiin, ettei Raamatun Jeesusta olisi ollut olemassakaan, se ei silti vaikuttaisi Jumalan ilmoitukseen. Hän mainitsi, ettei sillä ole väliä olivatko Raamatun ihmeet totta vai ei. Tällaista raamattukäsitystä voi vain ihmetellä. Vuonna 1928 hän toimi

apulaispastorina Barcelonassa, Espanjassa. Siellä hän totesi suoraan, että Raamatussa on paljon historiallisesti epäluotettavaa materiaalia. Jopa Jeesuksen elämä on ”kuorrutettu legendoilla” ja myyteillä.

Kyseessä on outo jumalakäsitys: Jumala antaa ilmoituksensa ihmiselle, mutta ei välitä kuinka ihminen sen esittää eteenpäin. Ihmisellä on vapaus tehdä siihen omia lisäyksiään, kirjoittaa tarujaan ja käsityksiään. Mitä virkaa tällaisella Jumalan ilmoituksella olisi? Ja millaisesta Jumalasta silloin olisi kyse? Weikart ottaa esimerkin Bonhoefferin kirjasta *The Cost of Discipleship*. Hän kertoo, kuinka kirjailija eräässä kohdassa painottaa mitä vahvimmin Kirjoitusten totuutta, uskottavuutta ja

yhteyttä. Mutta alaviitteessä annetaan ymmärtää, että Kristus on totta Raamatun sanana, mutta sen ei tarvitse olla totta historiallisesti. Jos tässä vaiheessa et ole ihan kärryillä Bonhoefferin teologisesta ajattelusta, niin älä huoli – et ole ainoa.

Weikartin mukaan Bonhoefferin käsitys Raamatun historiallisesta epäluotettavuudesta käy ilmi myös hänen vankilakirjeissään. Esim. kirjeessään Bethgelle hän sanoo epäilevänsä Jeesuksen rukouksen Gethsemanessa todenperäisyyttä, koska opetuslapset eivät voineet tietää mitä Jeesus rukoili, eivätkä siksi kirjoittaa siitä. Vuoden 1936 kirjeessään erälle ystävälleen Bonhoeffer kertoi kantanaan, että Raamatusta emme saata etsiä, emmekä löytää iankaikkista totuutta. Weikartin mielestä evankelinen kristillisuus ei ole osannut lukea tai tulkita Bonhoefferia oikein.

Weikart sanoo, että vaikka Bonhoeffer kutsui lukijoitaan radikaaliin opetuslapseuteen, hän ei niinkään pannut painoa syntisten kutsumiselle pelastukseen. Syntisen pelastuminen ei Bonhoefferille ollut Raamatun keskeinen ilmoitus. ”Meidän tulee lopulta päästää irti ajatuksesta, että evankeliumilla olisi tekemistä yksityisen ihmisen sielun pelastuksen kanssa”, kirjoitti Bonhoeffer (Gesamelte Schriften, 4:202). Vankilakirjeissään hän antaa ymmärtää, ettei sellaisenaan usko Raamatun ilmoitukseen siitä, mitä ihmiselle tapahtuu kuoleman jälkeen tai kristityn lunastukseen. Raamatun maininnat noista seikoista tulisi ymmärtää kuvauksena siitä, mitä tässä elämässä nyt on. Yhteydessä lunastus -käsitteeseen Bonhoeffer puhuu ”myyteistä”. Hän suosi Vanhaa testamenttia, koska se hänen mielestään käsittelee enemmän tähän aikaan – ei kuoleman jälkeen - liittyvää lunastusta. ”Kristillisuus on aina käsitetty lunastususkontona. Mutta eikö se ole anteeksi-antamaton virhe joka erottaa Kristuksen VT:sta ja selittää häntä lunastusmyyttien mukaan” (Bethgelle, 27.6.1944, Letters and Papers from Prison, 336–37).

Weikart mainitsee Bonhoefferin kiinnostuksen universalismiin (kaikki kuitenkin lopulta pelastuvat). ”Jeesus-Kristus-Jumalan ruumiissa koko ihmiskunta on yhtä, koko ihmiskunta on Jumalan hyväksymä ja maailma on sovitettu Jumalan kanssa... maailmassa ei ole paikkaa, ei missään niin kaukana eikä mitään niin jumalatonta, jota Jumala ei hyväksyisi ja sovittaisi Jumalan kanssa Jeesuksessa Kristuksessa. Kuka tahansa katsoo

Jeesuksen Kristuksen ruumista uskossa, ei enää sen jälkeen voi puhua maailmasta kadotettuna, ikään kuin se olisi erossa Kristuksesta” (Ethik, 53), lainaa Weikart Bonhoefferia. Tämä viittaa selvästi universalistiseen näkemykseen.

Bonhoeffer sai kunniapaikan kristillisyydessä lähinnä elämänsä ja toimintansa kautta. Hänen käsityksiään Raamatusta ja pelastuksesta ei ole osattu tai uskallettu arvioida. Bonhoefferin ajatuksenjuoksua ei ole aina helppo seurata ja ehkä siksi edellä esitetty on jäänyt paljolti huomiotta. Häneen vaikuttivat filosofien kuten Kant, Hegel, Kierkegaard, Nietzsche ja Heidegger mietiskelyt, sekä etenkin teologi Karl Barthin uusortodoksiset ajatukset. Loppulauseena voisi ehkä todeta, että hän oli inhimillisesti rohkea ja vakaumuksellinen mutta raamatullisessa mielessä ei sellainen kristinuskon opettaja mitä hänestä yleisesti ajatellaan.

Paula White ”vavisuttaa” kansoja

Pres. Trumpin tärkeimpänä neuvonantajana kristillisissä kysymyksissä tunnetuksi tullut Paula White kuuluu nyt myös Valkoisen Talon henkilökuntaan. Sen lisäksi hän jatkaa evankelisessa neuvonantajaryhmässä kuten ennenkin. Paula White on kertonut, kuinka Jumala valitsi nimenomaan hänet ”vavisuttamaan kansakuntaa” ja opetuslapseuttamaan pres. Trumpia. Trumpin hallinnossa White toimii ”Faith and Opportunity Initiative” -osastossa neuvonantajana. Trump perusti osaston vuonna 2018. Viraston tarkoitus on avustaa ja vahvistaa uskonnollisia ja muita organisaatioita amerikkalaisessa yhteiskunnassa. ”Historiaan jää, että se oli Jumalan nainen, naispastori, jonka historia tallettaa nimellä Paula White-Cain, joka ensimmäisenä naispastorina rukoili tämän kansakunnan puolesta” (pres. virkaanastujaisseremoniassa), ylisti Paula White itseään. Whiten mukaan ”pimeyden voimat” eivät halua tunnetuiden TV- ja menestysaarnaajien, kuten Benny Hinn, Kenneth Copeland, Creflo Dollar, Joyce Meyer, Eddie Long ja hän itse, vaikuttavan maailmaan ”vanhurskaasti”. Samat ”pimeyden voimat” vastustavat hänen mukaansa myös Trumpia. Whiten mukaan Amerikkaan on tulossa valtava herätys, josta kerätään ”kaikkien aikojen suurin sato”. Jim Bakker show:ssa White otti jo kantaa Amerikan seuraavaan pres.vaaliin vuonna 2020 uhkaamalla, että ne kristityt, jotka eivät äänestä Trumpia, joutuvat siitä vastuuseen Jumalan edessä (!).

Risti ja meidän toimintamme

Matti Pyykkönen

(Kirjasta "Jumala juoksupoikana – ihmiskeskeisen teologian diagnoosi, 1991)

Täytyy tunnustaa, että olemme menneet kauas pyhän heikkouden voimallisilta alueilta. Inhimillisen viisauden ja maailman hengen mukaiset toimintamallit ovat sanelleet työmme Jumalalle. Pelkään, että olemme menneet niin kauas, että on vaikea nähdä takaisin Jumalan suunnitelmiin. Olkaamme rehellisiä: luotamme enemmän kaikkeen inhimillisen toiminnan loistoon kuin "sanan- palvelukseen ja rukoukseen". Meitä

Kuva Hillsong -kirkon konferenssista

kiinnostaa enemmän puitteet kuin sisältö ja enemmän menetelmät kuin tarkoitus. Itselle on helppoa toimia ja tehdä paljon kaikenlaista hyvää. Loistavissa ulkonaisissa puitteissa on helpompaa esitellä lahjojaan kuin kuolla Itselle niin, että arjen keskellä, missä ihmiset kohdataan, voisi johdattaa heidät Kristuksen tuntemiseen.

Ohjelmakristillisyyden toiminnasta Itse on hyvillään - se saa kiitosta ja kunniaa siitä. Jopa itsensä "uhraaminen" on helppoa, silloin kun Itse saa siitä kiitosta. Joskus toimintamme ja elämämme osoittaa, että uskomme voivamme olla Jeesuksen opetuslapsia ilman, että kiellämme itsemme.

Uskomme voivamme seurata Jeesusta muualla kuin ristin tiellä, jossa risti luo synkän varjonsa kaiken Itsestä kumpuavan uskonnollisuuden ja toiminnan ylle. Lopun aikana jumaluuteen kurottautuva Itse on enemmän kiinnostunut "merkeistä" kuin Hänestä, jota merkit seuraavat. Ruumiin parantuminen ja ajallinen hyvinvointi ihastuttavat suuresti. Näiden merkkien perässä juostaan. Sielun pelastukseen verrattuna niiden arvo on kuitenkin katoavan pieni. Ero on yhtä suuri kuin on ero ajallisen ja iankaikkisen, maallisen ja taivaallisen välillä. Suurin ihme, joka voi langenneen ihmiskunnan keskellä tapahtua, koetaan ristin juurella. Kapinallinen laskee vapaaehtoisesti

aseensa, hylkää väärät ajatuksensa, syntinsä, kohtaa Anteeksiantajan ja Pelastajan ja tulee kuuliaiseksi uudelle Herralle. Hän näkee silloin Jumalan valtakunnan ensimmäisenä, pääsee siihen sisälle ja aloittaa aivan uuden elämän Jumalan tahdossa. Sen ihmeen arvo kestää ikuisuuksista ikuisuuksiin Jumalan kunniaksi.

Ei kukaan voi seurata Jeesusta, ellei hän ensin ota ristiä. Risti ei ole itsetarkoitus. Se on tie, joka johtaa uuteen ylösnousemuselämään. Kuinka risti saa sen aikaan? Vastauksen ymmärrämme, kun ajattelemme, mikä risti on. Mitä varten risti pystytettiin? Minkä

vuoksi Jeesus naulittiin ristiin? Sen vuoksi, että Hän valitsi Isän tahdon, ja se tahto oli, että Hän kuolee. Risti on kuoleman paikka. Jumalan tahto ei ollut, että Jeesus käyttäisi voimaansa varjeltuakseen ristin kuolemalta. Tarkoitus ei ollut, että Jeesus selviäisi ristikistä. Hän valitsi vapaaehtoisesti kuoleman. Hän tyhjensi itsensä, riisuutui voimastaan. Hän valitsi ristin, joka tuhosi Hänen maallisen elämänsä. Jeesuksen kulkiessa tuskien tiellä kohti Golgataa risti teki tehtävänsä. Jeesus antoi sen niin tehdä. Kaikkivaltias valitsi pyhän heikkouden tien. Hänet luovutettiin alttiiksi kansan mielivallalle. Omaa ristiään kantaen Hän läksi kohti Pääkallonpaikkaa.

Kidutuksesta väsynyt Ihmisen Poika ei jaksanut kantaa ristiään. Toisen täytyi kantaa se.

Kun Jeesus alistui Isän tahtoon, risti tuhosi Hänen maanpäällisen elämänsä. Risti tappoi nisunjyvän. Tämä oli ristin tarkoitus. Eikä Hänen seuraajilleen ole annettu muuta tietä. "Tullakseni hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta", on ainoa tie uuden elämän voiman salaisuuksiin. Se risti ei ole puisen ristin kantamista. Kantaminen kyllä kasvattaa lihaksia, ja Itse saa huomiota. Silloin tällöin joku huomionkipeä Itse niin tekeekin. Jeesuksen seuraajan itsensä kieltäminen ja ristin ottaminen ei tapahdu lihasten kasvattamiseksi. Ei sitä, minkä täytyy kuolla, kasvateta. Jos valitset Jumalan tahdon tien elämässäsi, et koskaan saa voimaa ristin kantamiseen. Jumala ei koskaan pakota ristiä sinulle. Sinä valitset sen itse. Ristin kautta pääset Jeesuksen kaltaisuuteen, kuoleman kautta. Ei ole tarkoitus, että sinä selviäisit rististä. Risti on kuoleman paikka. Voit vapaalla tahdollasi kieltäytyä rististä ja elää itsellesi, mutta jos valitset sen ja seuraat Jeesusta, sinä et pysty kantamaan sitä, sillä se tappaa sen, mikä kumpuaa Itsestä.

Kun otat ristin ja seuraat Jeesusta, se imee sinusta kaiken oman voimasi. Se risti painaa sinut maantien pölyyn. Et jaksakaan enää nousta. Kiitos Jumalalle, ettet enää jaksaa. Valitsemasi risti tekee työtänsä. Eihän se muuta voi tehdä. Siunattu on se opetuslapsi, joka Jeesuksen seuraamisessa on päässyt näin pitkälle! Sillä silloin tuo Taivaallinen simon kyreneläinen kumartuu sinun puoleesi, ja sinä sydämessäsi ymmärrät, mitä Hän tarkoittaa, kun Hän sanoo: "Ilman minua te ette voi tehdä mitään." "Burn out", loppuun uupuminen tapahtuu Jeesuksen seuraajille usein siitä syystä, että Itse yrittää itsepintaisesti selviytyä siitä, mistä sen ei ole tarkoituksenaan selviytyä. Pyhät kautta aikojen ovat ammentaneet voimansa ylösnousemuksen ehtymättömän voiman lähteistä. Se lähde oli elävä Jeesus, joka heissä eli ja toimi. Eikä Jumala koskaan kiellä voimaansa siltä eläältä, ja sitä voimaa kyllä riittää! Sen vuoksi Jeesuksen seuraaja tietää, että se, mikä maailmassa on hullutusta, koska se tuottaa Itselle häpeää, on hänen kunniansa. Silloin hän voi koko sydämeään laulaa Herran edessä: Risti vain, risti vain olkoon kunniani, Kunnes taivaan rannalla nautin autuuttasi.

Mitä on voima korkeudesta?

Paul Madsen

(Pyhän Hengen olemus ja työ, 1961)

Mitä Herra tarkoittaa, kun hän sanoi opetuslapsilleen: "— kun Pyhä Henki tulee, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka" (Ap.t. 1:8)? Tämä on tärkeä kysymys. Siihen on usein väärin vastattu ja väärä vastaus on johtanut etsiviä kristittyjä harhateille. Monilla on se käsitys, että voima ylhäältä antaa uskovalle sisäisen voiman tunnon, voimavirran, niin että hän voi ikään kuin näytellä hengellisiä lihaksiaan.

Herra tarkoitti vallan toista, kun hän lupasi opetuslapsilleen voiman. Se selviää asiayhteydestä ja Uudesta testamentista yleensä. Asiayhteys osoittaa, että he tulivat saamaan voiman "ollakseen hänen todistajiaan". Heidän tuli sekä sanoillaan että elämälään julistaa Kristusta. Todistaja -sanan kreikankielinen vastine on "marttyyri". He tulisivat saamaan voiman ollakseen hänen marttyyrejaan. He, toisin sanoen, saisivat voiman kieltämään itsensä ja antamaan henkensä — kirjaimellisesti, jos hän kutsuisi heitä siihen. He tulisivat saamaan voiman olemaan loukkausten, pilkan ja häväistyksen kohteina, he tulisivat saamaan voiman ollakseen ylenkatsottuja, syrjäytettyjä, he tulisivat saamaan voiman salliakseen itseään kohdeltavan maailman tunkiona ja hylkynä, he tulisivat saamaan voiman asettumaan alimmille sijoilte ja alistumaan toisten alaisuuteen.

Tämä on se voima, jonka Pyhä Henki meille antaa, ja se on voimakkain todistus, mikä maailmalle voidaan esittää. Voi, miten vähän maailma onkaan tavannut tätä voimaa Herran pyhien keskuudessa! Tämä voima oli Paavalilla ja kaikilla muilla apostoleilla. Tämä voima kasvoi heissä täyteen valtavuuteensa, sillä Mestarinsa tavoin he olivat alttiita käymään puutteen ja kieltäytyksen kaitaa tietä. Se voima osoittautuu täydelliseksi meidän heikkoudessamme (2Kor.12: 9, 10).

Kuinka toisella tavalla pyhä ja vakuuttava onkaan tämä voima kuin se, joka monissa kristittyjen piireissä käy "voiman" nimellä, ja joka lähinnä kykenee olemaan äänekäs ja käyttämään suuria sanoja! Tosi voima on elämän voima arjen keskellä — siinä voimassa on Jumalan valtakunta — ei sanoissa, enempää äänekkäissä, pöyhkeilevissä kuin meluavissakaan sanoissa (1Kor.4: 9–20).

MacArthur ja Beth Moore

Toimitus

Kirjaimellista raamatuntulkintaa puolustava ja karismaattista "kaaosta" vastustava, tunnettu amerikkalainen pastori John MacArthur synnytti "myrskyn vesilasissa" kuvatessaan suosittua amerikkalaista naisjulistaja Beth Moorea sanoilla "mene kotiin". Grace Community Church -seurakuntansa Truth Matters -konferenssissa MacArthurille annettiin sanat "Beth Moore" ns. sana-assosiaatiopelissä, jossa vastaajan pitää sanoa lyhyesti mitä tulee mieleen jostakin hänelle esitetystä asiasta. Yksi MacArthurin srk:n pastoreista jatkoi kuvaten Moorea narsistiseksi. MacArthur lisäsi, että häntä huolestuttaa suuresti kuinka "seurakunta on antamassa periksi naissaarnaajille. Sama koskee Paula Whitea (pres. Trumpin tärkein neuvonantaja kristillisissä kysymyksissä). Koko joukko johtavia evankelisia suositteli hänen uutta kirjaansa. Hän on harhaoppinen ja menestysteologian saarnaaja, eronnut ja avioitunut uudestaan kolme kertaa. Mitä ihmettä he (krist. johtajat) ajattelevat?... Kun evankelisten johtajat toimivat kuten naissaarnaajat haluavat, feministit ovat voittaneet."

MacArthurin mielipide Beth Mooresta ja Paula Whitesta sai lainet vellomaan kristillisessä mediassa. Moorea puolustettiin ja MacArthuria vastaan hyökättiin kiihkeästi karismaattisen ja uusevangelisen liikkeen pastorien ja kannattajien taholta. MacArthur sai ymmärrystä ja tukea puolestaan ei-karismaattisista suunnista. Moore puolestaan leimasi MacArthurin misogynyniksi, eli naisvihaajaksi. Kyseinen Beth Moore kuuluu joukkoon niitä naisjulistajia, joiden sanomaa luonnehditaan "kristillisen elämäntaidon" opettamiseksi. Tunnetuin nimi tässä suunnassa lienee nyt Joyce Meyer. Moore kuuluu nykyisin Amerikan Etelän baptisti -liikkeeseen (Southern Baptist Convention, SBC), joka on maailman suurin baptistiliike.

Moore, Meyer ym. eivät toki aina ole opetuksessaan väärässä. He puhuvat myös monia oikeita asioita. Usein ne ovat itsestäänselvyksiä. Monet uskovat eivät ole ottaneet todesta velvollisuuttaan oppia ja pitää kiinni siitä mikä on raamatullisesti

johdonmukaista, oikeaa ja kestävää. Kun julistaja on omaksunut harhoja, ja sekoittaa tervettä ja epätervettä oppia toisiinsa, harhat menestyvät. Yksi keskeinen ja yhdistävä tekijä monelle nykyjulistajalle, naiselle tai miehelle, on pintapuolinen syntikäsitys. Sama koskee käsityksiä Jumalan pyhydestä tai Pyhästä Hengestä. Suomeksi Beth Mooren kirjoja on julkaistu ainakin yksi vuonna 2013: "Eroon epävarmuudesta".

Kuvassa Beth Moore ja Hillsong -johtaja Brian Houston

Bill Johnsonin tunnetun, mutta epäterveen Bethel srk:n Suomessakin vierailut pastori Kris Vallotton kiiruhti esittämään anteeksipyyntöä Paula Whitelle ja Beth Moorelle seurakunnan "miespuolisten johtajien enemmistön puolesta". Hän ylisti näitä naisia "hienoimpina aikamme johtajina". Vallottonin mukaan MacArthur "vääristää Jumalan sydämen asenteen, Kirjoitukset, Jeesuksen suhtautumisen naisiin ja kirkon historian." Tällainen väite on toki aivan väärä ja naurettava mutta vanha totuus on, että kun valhe on kyllin suuri, siihen monet uskovat. Näinhän tapahtui mm. natsipropagandan aikana Saksassa. Myös SBC:n johtaja Russell Moore (ei sukua Beth Moorelle) puolusti Beth Moorea: "...jos Moorelle ei ole tilaa SBC:ssä, siellä ei ole tilaa monelle muullekaan meistä." Russell Mooren ilmoitus aiheutti kuohuntaa SBC-liikkeessä ja monet

yksittäiset liikkeen seurakunnat ilmoittivat eroavansa Etelän baptisteista, koska sen johto suosii Beth Mooren harhaopetusta.

Karismaattisen liikkeen opetusten ja käytännön, sekä feminismiäjattelun leviämisen myötä kysymys naisten toimimisesta seurakuntien johtajina ja opettajina on monelle jo toisarvoinen seikka. MacArthurin mukaan monet naisetkin "haluavat valtaa, ei tasa-arvoa". On "muotia" mainostaa olevansa feministi (esim. PM Antti Rinne sanoo olevansa "äijäfeministi"). Aiemmin lähes jokainen kristillinen suunta haki ohjeensa asiaan Raamatusta, kuten 1Tim. luvut 2 ja 3. Nyt niillä ei enää katsota olevan juurikaan merkitystä, ja itse asian ydin kierretään liukaskielisillä selityksillä.

Naiset ovat aktiivienemmistönä seurakuntaväessä. Monen mielestä se oikeuttaa naisjohtajat ja opettajat. Naisjulistajat eivät toki ole enenkään olleet täysin pimennossa. Terveen opin puhujat, miehet tai naiset, ovat aina tervetulleita. On ollut melko tavallista, että naiset opettavat etenkin naisia. Ongelma ei tässä suinkaan aina ole sukupuoli. Silti Raamatun periaatteet asiaan tulisi pitää arvossa, sitä edellyttää myös raamatullinen jumalanpelko ja -kunnioitus. Jumala on luonut miehen ja naisen erilaisiksi ja täydentämään toisiaan kumppanuudessa. Naisen tulisi arvostaa naiseuttaan eikä kilpailla miehen kanssa. Miehen oikeuksiin ei kuulu olla mikään naisen "yliminä", alistaja eikä hyväksikäyttävä. Jumalan edessä kummatkin ovat tasa-arvoisia ja sen tulisi näkyä myös käytännössä, silti Raamatun sanaa ja luonnollisia eroja kunnioittaen.

Naiset seurakuntien johtajina ja pastoreina ovat jo hyvin tavallisia Suomessakin. Suomen evankelis-luterilainen kirkko ei arastele asiassa. Suomen karismaattis/helluntaipiireissä on lukuisia naisia, jotka uskovat saaneensa Jumalalta kutsun toimia seurakunnan profeettoina, johtajina ja opettajina. Eräät ovat nimenneet itsensä apostoleiksi. Jotkut naiset ovat perustaneet omia järjestöjään, ja ainakin yksi nimennyt itsensä järjestönsä piispaksi. Monelle nykyiselle ulkomaiselle ja suomalaisellekin naisjulistajalle vaikuttaisi olevan tärkeää päästä puhumaan ja johtamaan muita, olemaan esillä ja menestyä. Raamatun kunnioitus ja osaaminen, sekä nöyryys ei aina kuulu tähän kuvioon. Usein on omaksuttu karismaattisen liikkeen harhoja. Monet naisjulistajat ottavat oppia toinen toiseltaan mieluummin kuin mieheltä. Paula Whiten, Joyce Meyerin, Beth Mooren ym. esimerkki innostaa ja kehottaa nuoria naisia etsiytymään kristillisille areenoille uraa luomaan ja vaikuttamaan.

Beth Mooren opetuksista löytyy monia asiallisia selvityksiä eng.kiel. nettisivuilta. Ohessa muutama: -Mooren heikkous on ettei hän aina pysy Raamatun kontekstissa, vaan "laajentaa" ja antaa yksittäisille jakeille merkityksiä, joita ei voida johtaa Raamatusta.

-Yksi esimerkki on hänen opetuksensa koskien VT:n ilmestysmajaa 2Moos.33:7-11, jonne vain Mooses sai astua. Mooren mukaan muutkin israelilaiset olisivat voineet "pystyttää" omat ilmestysmajansa, joissa kohdata Jumala henkilökohtaisesti. Moore selittää raamatunkohtaa yhteydessä Jumalan kanssa suoraan puhumiseen. Se on viittaus harhaoppiin Jumalan äänen kuulemisesta tänä aikana (korvin tai sisäisesti) ilman selkeää yhteyttä Raamattuun.

-Hän pitää katolisesta paavinkirkosta ja suosittelee katolista munkkia veli Lawrencea ja tämän kontemplatiivista (itämaiseen mystiikkaan perustuvaa) rukousmenetelmää.

-Mooren mukaan Jumala antoi vuonna 2016 hänelle näyn, jonka mukaan Jumala yhdistää kaikki uskonsuunnat (room.kat.kirkko mukaan lukien).

-Hän kuvaa uskoa kanavana, joka "avaa putken ja kutsuu (Jumalan) voiman vuotamaan". Se on väärä kuvaus uskosta.

-Moore kertoo myös näyistään, "(Jumala) puhuu minulle hyvin usein laittamalla päähäni kuvan (asiasta)..." Raamatun mukaan on vaarallista uskoa omiin mielikuviinsa Jumalan suorana ilmoituksena.

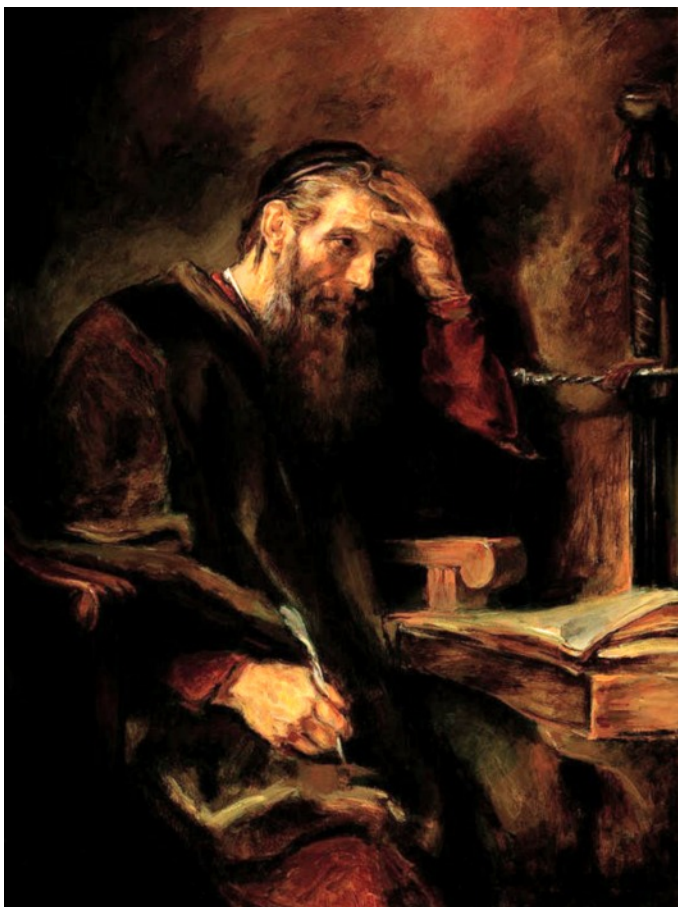
-Moore kuulee Jumalan äänen puhuvan ja saa "ilmestystietoa".

-Moore on viitannut siihen, ettei homoseksin tuomitseminen ole aivan raamatunmukaista.

-Moore myös esiintyy kenen tahansa karismaattiseen liikkeeseen kuuluvan harhaopettajan kanssa eri tilaisuuksissa, mukaan lukien New Apostolic Reformation (Uusi apostolinen uskonpuhdistus) suunnan julistajat.

Hävettävä ja halveksittava Paavali

Rovasti Per-Olof Malk

Rembrandt: Apostoli Paavali

Paljon on pohdittu sitä, mitä käytännössä oli se "pistävä piikki" "Saatanan enkeli", joka apostoli Paavalin mukaan kuritti häntä, 2.Kor.12:7. Vähemmän on mietitty, mitä käytännössä oli se "kuritus", jonka piikki ja Saatanan enkeli apostolille aiheuttivat. Paavali käyttää kurittamisesta kreikkalaista sanaa kolafizee. Mitä sanasta voisi päätellä? Kreikan kolafizee tarkoittaa ihmisen pahoinpitelyä. Sana ilmaisee myös jotain pahoinpitelyn luonteesta. Kyseessä oleva pahoinpitely tuottaa pahoinpidellylle häpeää ja halveksuntaa.

Jeesuksen ristinkuolema on hyvä esimerkki tällaisesta pahoinpitelystä. Kuolema ristillä oli hävettävä ja halveksittava. Piikki ja enkeli saivat siis aikaan jotakin, jonka takia Paavali vaikutti hävettävältä. Me emme tiedä mitä Paavalin elämässä

oli hävettävää, mutta me tiedämme, että hän oli hävettävä. Piikki ja enkeli aiheuttivat apostolille myös jotakin sellaista, mikä antoi muille syyn halveksia häntä. Mitä oka ja enkeli ovatkin, ne ovat aiheuttaneet häpeän tunnetta ja muiden halveksuntaa.

Halveksittua saa lyödä

Pääsemmekö tällä tavalla yhtään lähemmäksi apostolin elämää? Ehkä hiukan. Kun ihmiset halveksivat toista ihmistä, halveksittu on halveksijoiden mielestä alempiarvoinen kuin halveksijat. Kun alempiarvoista halveksitaan, häntä voidaan melko estottomasti loukata, solvata ja herjata ja samalla voidaan kokea, että tehdään jotakin, mikä on oikein ja luvallista. Halveksittua saa lyödä. Tällaiseen käsitykseen kreikan kolafizee -sana antaa aiheen.

Kyseistä sanaa käytetään myös kun kuvataan loukkaavan ihmisen armottomuutta: Loukatessaan ihmiset käyttävät sellaisia sanoja ja tekevät sellaisia tekoja, jotka vievät uhrilta kunnian, maineen, itsetunnon, toivon. Häpeän ja halveksunnan kokeminen on jo sinänsä raskasta ja nöyryyttävää. Mutta vielä pahempaa siitä tulee, jos halveksittu on Jumalan valtakunnan työntekijä – niin kuin Paavali oli – ja muut pääsevät pahoinpitelemään sekä ihmistä että hänen työtään.

Monikaan asia ei lamauta Jumalan valtakunnan työntekijää enemmän kuin se, että hän tuntee häpeän yllään tai se, että muut halveksivat häntä. Kun molemmat asiat tulevat kuormaksi yhtäaikaa, elämästä ja työstä Jumalan valtakunnassa tulee sanoinkuvaamattoman vaikeaa. Julistajan rohkeus menee ja ihmisten halu kuunnella halveksittua katoaa.

Näin tuhotaan toinen ihminen

Näin tuhotaan toinen ihminen. Kirkkoisä Krysostomos saattoi olla hyvinkin lähellä oikeaa tulkintaa kun hän sanoi, että Paavalin elämässä oli vaihteita, jolloin Jumala ei antanut hänen työnsä mitään menestystä vaan antoi apostolin vastustajien pidellä sekä häntä että hänen työnsä tuloksia pahoin. Krysostomoksen (ja yleisemminkin vanhojen kirkkoisien) tulkintaan yhtyivät uskonpuhdistajat

kuten Calvin ja Luther. Hekin pitivät Paavalin piikkiä ja Saatanan enkeliä apostolista itsestään ja hänen työstä johtuvina tuskallisina kokemuksina.

Hänellä oli suuri Armahtaja, mutta hänen ei annettu elää armosta. Hänellä oli suuri sanoma, mutta sitä ei pidetty minään. Sen sijaan häntä vastustettiin Raamattuun vedoten. "Sinä olet hullu, Paavali!" Vaikka me siis emme voi varmuudella määritellä, mitä Paavali tarkoitti piikillä ja Saatanan enkelillä, niin me ymmärrämme hänen sanankäytöstään, mitä piikki ja enkeli saivat hänessä aikaan. Tulos oli niin paha, että Paavali rukoili vapautusta. Mutta piikki ja enkeli jäivät, häpeä siis jäi ja häntä halveksittiin elämän loppuun asti.

Hurskaat eivät näe

Tätä eivät hurskaat ymmärrä, mutta he eivät ymmärrä paljoa muutakaan. Paavalille itselleen sen sijaan selvisi häpeän ja halveksunnan tarkoitus. Piikin ja Saatanan enkelin työ oli Jumalan tahto siinä merkityksessä kuin Jeesuksen ristiinnaulitsemisen aiheuttama häpeä ja halveksuntakin olivat Jumalan tahto. Kristusta pideltiin pahoin ja hän sai osakseen kunniattoman lopun, Israelin hurskaiden julistaman tuomion, häpeän ja pilkan. Jumala teki näin suurta työtään. Näin syntyy loukkaava evankeliumi.

Paavalin kokema häpeä ja muiden halveksunta eivät paljastaneet ihmisille, miten paljon Paavali palveli Kristusta ja ihmisiä maailmassa. Olemme pelastusasiassamme yhä täysin riippuvaiset Paavalin opetuksesta ja hänen kirjeistään. Yhtä lailla ristiinnaulittu Kristus ja se häpeä, joka hänen osakseen tuli ja se halveksunta, jonka hän sai, eivät kertoneet mitään siitä, mitä Jumala hänen kärsimisessään ja halveksittavassa tuhossaan teki. Mutta ilman sitä meillä olisi vain kadotus edessämme.

Antinomismin piirteitä

Paavo Lievonon (Uskonto vai Evankeliumi, luku 23: Lain hylkääminen, Juurikasvu, 2002)

"He väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan he hänet kieltävät, sillä he ovat inhottavia ja tottelemattomia ja kaikkiin hyviin tekoihin kelvottomia" (Tiit.1:16).

"Sillä teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden jo aikoja sitten on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon, jumalattomia, jotka kääntävät meidän Jumalamme armon irstaudeksi..." (Juud. 4).

Käsitykset siitä, että Jumalan laki on aikansa elänyt, johtaa lain hylkäämiseen (antinomismiin), jolla on tiettyjä vakavia seurauksia. Jeesus sanoo, että laista ei katoa pieninkään piirto ennenkuin kaikki on tapahtunut. Paavali sanoo, että laki on pyhä, vanhurskas ja hyvä. Siksi on hyvä selvittää, miten lain hylkääminen ilmenee ja mitkä ovat tämän hylkäämisen tuntomerkkejä. Julistuksessa se ilmenee yksipuolisena Jumalan rakkauden korostamisena, joka pohjautuu osin Raamattuun, mutta lisää yhtä ja toista ja on osittain ristiriidassa Raamatun kanssa. Julistus on valikoivaa ja pitää Jumalan käskyjä ja kieltoja ensisijaisesti Israelille kuuluvina ja lupauksia seurakunnalle kuuluvina. Pitää syntyä (jopa hyväksyttävänä) inhimillisenä heikkoutena. Se vaikuttaa myös jumalanpelon puuttumiseen. Antinomismissa korostetaan ihmisen hyvyttä Jumalan luomana, Jumalan rakkautta ja armoa, ulkonaista yhteyttä yhteisöjen välillä, sallivuutta. Ekumenia tulee tärkeämmäksi kuin opillinen selkeys.

Antinomismissa vieroksutaan selkeää sanan saarnaa, pyhyiden vaatimusta ja tavoittelua, puhetta Jumalan vihasta syntiä kohtaan, arvostelua, keskustelua, kielteisiksi koettujen asioiden käsittelyä. Tyypillisiä antinomismin tuntomerkkejä ovat nautiskelu, maailman ystävyys, itseriittoisuus, 'rento kaveruus' hyväksyvän Jumalan kanssa, tämä ilmenee esim. rukouksessa epäkunnioittavana puhetyylinä (slangina). Antinomismi johtaa välinpitämättömyyteen lain säännöistä ja määräyksistä, opittomuuteen, yleisuskonnolliseen humanismiin, uskonnollisväritteeseen psykologiaan, maailmanmielisyysyteen, sallitun ja kielletyn rajan hämärtymiseen, uskontojen yhdistymiseen (synkretismiin), tunnekokemusten etsintään, oikealta pohjalta lähtevän nöyrän ja vastuuntuntoisen kristillisen johtajuuden hylkäämiseen, Raamatun auktoriteetin poistuessa harhaoppeihin ja okkultismiin.

Antinomismi pyrkii turhentamaan lain vaatimukset, kilvoittelun ja samalla koko evankeliumin sanoman. Se kätkee myös ihmisen todellisen, turmeltuneen tilan. Antinomismi 'poistaa' ihmisen syyllisyydentunnon ja sotkee käsityksen Jumalan tuomioista ja armosta sekä oikeasta ja väärästä. Tässä tilassa kaikki on hyvää ja myönteistä ja arvostelu nähdään yhtenä pahimmista synneistä.

Mitä meidän pitää tekemän ?

M. Rosendal: Sureeko Suomi
Jumalan mielen mukaan, 1891

"Mitä meidän pitää tekemän, että
me taitaisimme Jumalan töitä
tehdä?" Joh.6: 28

Samoin kuin yksilön elämässä, on kansojenkin kohdalla aikoja, joina Jumalan etsivä armo tavallista tuntuvammin vaatii ihmisiä ajattelemaan, mitä heidän rauhaansa sopii. Ei löydy niin jumalatonta kansaa, ettei se ainakin hetkeksi hämmästyen seisahtuisi Herran eteen, Hänen tuomionsa sitä kohdatessa. Kun Hän todistaa: "äkisti minä puhun kansaa ja valtakuntaa vastaan, kukistaakseni, hävittääkseni ja hukuttaakseni sitä," silloin pelkäävät rohkeimmatkin sankarit, silloin valitetaan kaikkialla: "onko Jumala unohtanut olla armollinen ja sulkenut laupeutensa vihansa tähden?"

Ei ole valitus tuo nykyään tuntematon Suomessa. Se vaatii itselleen sijaa noiden julki jumalattomienkin sydämissä, jos kohta he toisin puhuvatkin. Hekin aavistavat, jos kuinka ovatkin koettaneet vakaantua Jumalasta luopuneessa katsantotavassa, että yhdellä ainoalla "on kaikki voima taivaassa ja maan päällä". Jeesus Kristus — Hän, jota langennut ihmiskunta kaikkina aikoina on pilkannut, vihanut, ja vainonnut enemmän kuin ketään muuta, osoittautuu jumalattomankin omassatunnossa siksi Herraksi, jolla on ehdoton oikeus kutsua jokaista tilille ja tehdä kanssamme mitä ikinä Hän tahtoo. Hän on sama Herra, joka, vaeltaessaan maan päällä halvan "ihmisen kaltaisena", ennusti: "koska Ihmisen Poika tulee kunniassansa, ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella, ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat." Tätä suurta päivää valmistavat kaikki ne tuomiot, joiden iskut tuon tuostakin saavat kansat vapisemaan ja valtakunnat horjumaan.

Se juuri on tuomio "että valkeus tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmän pimeyttä kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat." Se on syynä, että "jokainen, joka pahaa tekee, hän vihaa valkeutta, eikä tule valkeuteen, ettei hänen töitensä

Lähes tyhjä kirkkosali symboloi paitsi Suomen "kansankirkon" ja yleistä seurakunnan nykytilaa - myös suomalaista yhteiskuntaa ja yksilöä yleensä

nuhdeltaisi." Jumalallisen totuuden valkeudessa näkyy pieninkin synti, siinä joutuu kaikki ihmiskunnia ehdottomasti häpeään. Sen tähden koettaa maailma lyödä Herran tuomiot tuuleen, kunnes sen täytyy niiden alle taipua. Vaan onko tämä taipuminen sittenkään Jumalan tahdon mukaista, onko se nöyrytmistä Raamatun mielen mukaan? Oi, ei; se on monesti, arveluttavan monesti, tuota tuomittujen toivotonta vapisemista Herran edessä, joiden tunnustus, kun eivät enää pääse todellisuudelta piiloutumaan, kuuluu: "Jeesus, Jumalan poika, oletko tullut meitä vaivaamaan, ennen kuin aika on?"

Millainen on Suomen kansan tunnustus näinä Herran sallimain koetusten aikoina? Yleinen on levottomuus, pelko, — vaan millaista se on? Mieltyykö Jumala armossa siihen, vai kartuttaako se vain meidän velkaamme? Herra, armahda meitä! "Joka totuuden tekee, hän tulee valkeuteen, että

hänen työnsä nähtäisiin, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt." Herra alkaa työnsä ihmisessä kutsumalla häntä kasvojensa eteen valkeuteen. Ihmisen ensimmäinen "Jumalassa tehty työ" on tämän kutsumisen noudattaminen. Ei hän semmoisenaan Herralle kelpaa: ei hän kiitosta saa – tuomion alaiseksi hän joutuu. Pelastuksen tie johtaa alas kuoleman laaksoon. Meidän täytyy kuolla itsellemme ja synnille, ennen kuin voimme "Jumalan töitä tehdä." Katoavaa on kaikki ihmistyö, Jumalan työt yksin pysyvät. Niitä meidän täytyy tehdä, sillä muutoin olemme perikadon omat. Mutta Jumalan töitä ei tehdä kuin Jumalan voimalla – meidän voimamme on ihmisvoimaa, ja sekin on synnin turmelema, kaikkeen hyvään aivan kelvoton. "Mitä meidän pitää tekemän, että me taitaisimme Jumalan töitä tehdä?"

Tähän painavaan kysymykseen voi ainoastaan yksi ainoa oikean vastauksen antaa: Hän, joka todistaa: "se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka hän lähetti." – Moni puhuu paljon Jeesuksen esimerkistä ja Hänen seuraamisestaan, luulotellen itseänsä ja muita, että hän muka tekee Jumalan töitä, vaikka hän toimiikin omin voimin, tekee vain turmeltuneen ihmisen töitä. Hän ei tiedä, että kristinusko edellyttää uutta elämää, jumalallista elämää kaikkialla, missä "Jumalan töitä" tehdään. Missä tätä elämää ei ole, siellä on ihmisvoima toimimassa, ja sen teot häviävät, toinen toisensa perästä, näyttäkööt sitten jos kuinka luotettavilta ja pysyväisiltä.

Uuden syntymisen salaisuus on maailmalle hulluus, eikä ole ylpeä ihmisluonto altis siihen suostumaan. Vasta usko Jeesukseen, joka syntyy vanhan ihmisen kukistuu, uudistuu sen jokapäiväisessä kuolemassa, imee voimansa Herrasta ja kasvaa Hänestä, on kelpoillinen tekemään "Jumalan töitä", sillä siinä vaikuttaa Hän itse. Uskon töiden perustuksena on se kallio, jonka nimi on Kristus, eikä voi sille rakentama huone kukistua, sillä Herra itse – Hän, "jonka suussa ei ole yhtään petosta", todistaa: "jokainen kuin minulta nämä puheet kuulee ja ne tekee, vertaan minä toimilliseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. Ja sade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat, ja sitä huonetta sysäsivät, joka ei kuitenkaan kukistunut, sillä se oli kalliolle perustettu."

Uusi versio Pyhän Hengen pilkasta Toimitus/JA

Leah D Schade kehittelee kirjoituksessaan Patheos -nettisivustolla aivan uuden version Pyhän Hengen pilkka -käsitteestä. Kirjoittaja on homiletiikan (saarnan ja saarnan pitämisen) apulaisprofessori Lexingtonin teologisessa seminaarissa, Amerikassa. Professoritason teologina hänen pitäisi siis tietää jotakin Raamatun teologiasta. Mutta pahalta näyttää. Schade aloittaa kirjoituksensa Greta Thunbergin esiintymisellä YK:n ilmastokoukussa 23.9.2019, jossa tämä julisti mm: Emme koskaan anna teille anteeksi (jos ette pelasta maapallon ilmastoa). Schade kuvasi Gretan puheen kuvastavan "särkynyt sydäntä, intohimoa ja vanhurskasta (!) vihaa". Schaden mukaan hänen oma sukupolvensa on valinnut epäonnistumisen eikä Gretan sukupolvi anna sitä anteeksi. Hän kuvaa Gretaa profeetta-hahmona, jonka ulostulo muistuttaa meitä Jeesuksen sanoista Matt.12:31-32: "Sentähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista ei anteeksi anneta. Ja jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi; mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anteeksi anneta, ei tässä maailmassa eikä tulevassa."

Schade kertoo kirjoittaneensa saarnan nimeltä "Olen (Jumalan) Henki" (I Am Ruah). Hän kertoo saarnansa esittävän Pyhän Hengen näkökulman planeettamme asiaan. Hän kirjoittaa kuinka Jumalan henki (she -muodossa) on ristiinnaulittu fossiilisten polttoaineiden ja siitä johtuvan 17 ilmastomuutoksen kautta.

Leah Schaden "pyhä henki" toteaa sitten: "Tämä on Pyhän Hengen pilkka, anteeksiantamaton synty." Lopulta Schade rinnastaa Pyhän Hengen ja Jumalan puhaltaman Elämän hengen maapallon ilmastoon: "Henki julistaa, että hän yhä täyttää niiden keuhkot, jotka taistelevat tämän planeetan puolesta." Hän jatkaa, että "Ruah" täyttää "Pyhällä Hengellä" ja "Jeesuksen hengellä" ilmaston puolesta protestoivat ja mieltä osoittavat. Leah Schade kehottaa uskontojohtajia astumaan esiin saarnaamaan ja julkituomaan ympäristön ja ilmaston tilaa, jotta saavutetaan "pyhä tasapaino" ja "maapalloa kunnioittava tulevaisuus". Schade tuskin on yksin ajatustensa ja tulkintojensa kanssa kun ilmastoahdistus kasvaa ja ihmiset jaetaan "vuohiin ja lampaisiin" sen mukaan kuinka hyvin he puolustavat maapalloa. Hänen tapansa sekoittaa maapallon pelastaminen yhteen Raamatun sanan Pyhästä Hengestä kanssa on räikeä osoitus oman vapaan tulkinnan asettamisesta yli Raamatun ilmoituksen.

On totta, että Raamatussa ihmisen piti "viljellä ja varjella" luontoa (1.Moos.2:15). Ilm.11:18 sanoo, että

"on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat." Kyllä Raamattu edellyttää, että ihminen arvostaa ja hoitaa elinympäristöään. Se, mistä kyseinen teologi ei näytä olevan huolissaan on, että ihmisen synty pilasi tämänkin asian. Uusi profeettaani Greta julistaa, että hänen sukupolvensa ei koskaan anna anteeksi. Näin olemme siis saaneet uuden version siitä, mikä on anteeksiantamaton Pyhän Hengen pilkka. Onko niin, että nyt monet teologit sekä maailman johtajat vapisevat Gretan sanan edessä, mutta eivät Jumalan sanan edessä. Maailman todellinen ongelma ja ihmisten pahanolon perimmäinen syy ei koskaan ole ollut muu kuin ihmisen syntinen tila. Oikea Pyhä Henki sanoo: "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room.3:23) ja todistaa Jeesuksesta "Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien" (1Joh.2:2). Tämä on Raamatun "hyvä sanoma" kaikille ilmastoahdistuksen uhreille. Kumpa he saisivat sen kuulla.

Kaikki ovat syntiä tehneet

(Kirjoitus ei ole suora lainaus mutta innoittajana on pastori Jack Wellmanin artikkeli aiheesta Patheos-sivustolla)

Jos kysyt tapaa-maltasi ihmisel-
seltä, onko hän
m i e l e s t ä ä n
hyvä ihminen,
saatat saada
vastauksia ku-
ten: "tietenkin
olen ja uskon
ihmisen hyvyy-
teen", "olen
mahtava", "en
ainakaan ole

paha", yms. Raamatun sana on vieras ja tuntematon näin itsestään ajatteleville. Raamatun mukaan: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään" (Room.3:10-12). Jos maailmassa on oikeasti hyviä ihmisiä (edes osa) niin Raamattu on väärässä.

Todellisuudessa Raamattu ei mairittele edes jo uskossa olevaa eikä tietenkään ei-uskovaa. Syntimme ovat erottaneet meidät Jumalasta (Jesaja 59:2) ja vain Kristuksen täydellisen elämän ja kuuliaisuuden kautta meille voidaan antaa anteeksi. Monet ihmiset, mukana niitakin jotka jotenkin vielä kunnioittavat Raamattua, eivät halua tunnustaa sen ilmoittamaa totuutta ihmisestä saatikka uskoa se henkilökohtaisella tasolla. Emme voi mitenkään kiistää sitä, että yhteiskunnasamme on jotakin pahasti vialla. Miksi siis synnin olemus ja valta ovat niin vaikeita asioita tunnustaa? Me olemme syntisiä ja Jumala ei hyväksy meitä ilman Kristuksen ansiota puolestamme. Jumala ei hyväksy "hyviäkään" tekojamme jos ne saavat meidät luottamaan itseemme ja omavanhurskauteemme.

Jeesus puhuu Luuk. 18 luvussa vertauksen fariseuksesta ja publikaanista (verojen kerääjä). Luukkaan mukaan "hän puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita" (j.1). Omavanhurskas ihminen kuvittelee olevansa "hyvä" ja muita parempi. Hän saattaa olla elämässään onnistunut ja uskoo saavuttaneensa kaiken oman erinomaisuutensa kautta. Jesajan mukaan "kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskau-temme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet,

ja pahat tekomme heittelevät meitä niinkuin tuuli” (64:6). Ihmisen omat, parhaimmatkaan teot eivät voi häntä pelastaa.

Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, niin olemme valehtelijoita Jumalan ja ihmistenkin edessä: “Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä” (1Joh.1:8-10). Vain Jeesus syntyi ja eli ihmisenä ilman syntiä. Silti on ihmisiä, jotka sanovat tulleen uskoon ja nyt olevansa ilman syntiä. Heidän mukaansa he ovat ennen olleet syntisiä mutta eivät ole enää uskoon tulonsa jälkeen. Kuinka he voivat selittää itselleen em. raamatunkohdan?

Näin ajattelevia ihmisiä tulee sääli. Jos emme enää ole syntisiä, niin emme enää tarvitse Jeesustakaan. Jos olisimme synnittömiä, niin paikkamme ei enää olisi synnin vallassa olevassa maailmassa. Jobin mukaan “Kuinka voisi ihminen olla puhdas, kuinka vaimosta syntynyt olla vanhurskas!” (15:14). Jo alkuperämme

edellyttää, että olemme perin juurin syntisiä. Room.3:9 todistaa, että “kaikki, niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla”, ihminen ei edes “etsi Jumalaa” (j.11) ja ilman eläväksi tekevää Jumalaa olemme kuolleet rikoksiimme ja synteihimme (Ef.2:1).

Tässä tilassa ihmisen omat hyvät teotkaan eivät auta, koska niidenkään kautta emme pääse irti Jumalan lain alta. Emme koskaan voi olla omin teoin niin täydellisiä, että se katsottaisiin ansioksemme. Olemme Jumalan täydellisen lain kiroamia: “Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ‘Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee’”, (Gal.3:10). Tässä lohduttomassa tilanteessa meille ilmestyy Jumalan rakkaus Kristuksessa. “Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska ‘vanhurskas on elävä uskosta’. Mutta laki ei perustaudu uskoon, vaan: ‘Joka ne täyttää, on niistä elävä’. Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme - sillä kirjoitettu on: ‘Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu’” (Gal.3:11-13).

NÄKÖKULMA -LEHTI

TILAUSJAKSO NRO 1 PÄÄTTYI - UUSI JAKSO ALKOI (6 numeroa)

Tämä numero on jakson syksy2019 - 2020 (6 numeroa) toinen numero. Lehti lähetetään kaikille jakson tilanneille ja maksaneille. Kiitämme tilaajia.

Tilausmaksu on sama kuin entisen jakson, eli paperilehden 26,50 euroa, digitaalisen (PDF) lehden 21,00 euroa. Pyydämme, että tilaajat/lukijat voisivat suositella lehteä ystävilleen ja tutuilleen, jos katsovat sen aiheelliseksi. Tilausmaksu on minimimaksu. Tilaaja voi halutessaan vapaaehtoisesti maksaa myös korkeamman maksun. (Huom! Kyse ei ole lahjoituksesta - meillä ei ole keräyslupaa - vaan tilausmaksusta).

Tilausohje uudelle jaksolle (6 numeroa):

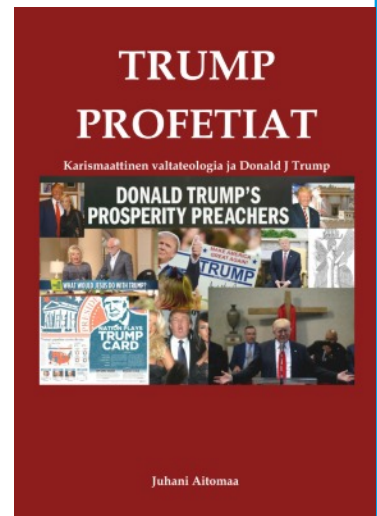
Minimitilausmaksu paperilehdelle on 26,50 euroa ja PDF -lehdelle 21,00 euroa. Ne maksetaan OP:n tilille ilman erillistä laskua: Kustannus Näkökulmajulkaisut FI53 5228 0320 0999 35

TÄRKEÄÄ: Kirjoita viesti -osaan nimi- ja osoitetietosi. Jos tilaat ja maksat jonkun toisen tilauksen, kirjoita viestiosaan hänen nimi- ja osoitetietonsa.

Digitaalinen PDF -lehti maksetaan ja tilataan samoin mutta osoitetietojen tilalle tulee merkitä tilaajan sähköpostiosoite. Tilattaessa kesken jakson jo ilmestyneet ko jakson numerot toimitetaan tilaajalle.

ARMO RIITTÄÄ -LEHTI

Armo Riittää -lehti ilmestyy ilman aikataulua. Näkökulma -lehden tilaajat saavat sen ilmaiseksi NK -lehden liitteenä. Pelkän AR -lehden tilanneet maksavat lehdestä 3,50 e/nro lehden mukana seuraavan ohjeen mukaan.

Painettu kirja. H. 6,50e+pm.

Tilaus posti:

nakokulma@nakokulma.info

tai postitse:

Näkökulmajulkaisut,

Viskurintie 7, 37500 Lempäälä.

Lasku seuraa mukana.

Digitaalinen (pdf)

sähköpostitse. H. 5,50e, saat

pdf -kirjan ja laskun

ilmoittamaasi

spostiosoitteeseen.

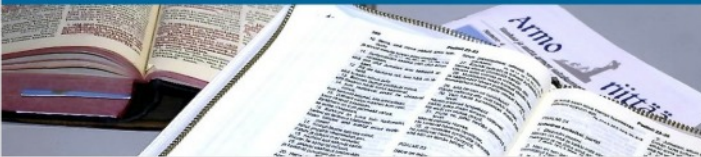
*Ja hän on meidän syntiemme
sovitus;
eikä ainoastaan meidän,
vaan myös koko maailman syntien.
1.Joh.2:2*

Kuva: Heli Parikka

Suomen Evankeliumikoulu
Evankeliumin opintoyhdistys ry.

TERVETULOA OPETUKSIA NUORET AIKUISET TAPAHTUMIA KAUPPA LINKKEJÄ Keskustelufoorumi YHTEYSTIEDOT

Kauppa

Tuotteita ja tilauksia koskevat kysymykset: tilaukset@evankeliumikoulu.fi

Kirjat (56)

Äänitteet (89)

Armo riittää -lehti (1)

Näkökulma -lehti (1)

Kirjoja, äänitteitä ym.

www.evankeliumikoulu.fi

Suomen Evankeliumikoulu pitää myös luento-/opetustilaisuuksia. Haluatko sellaisen paikkakunnallesi? Ota yhteys evank. Pauli Koskiseen.

Sposti: pauli.koskinen@luukku.com
Puh. 0404197191